

Elia – Nummer sju

Den Förste och den Siste

Jeff Pippenger

2023-10-07

Vi identifierar 1863 som den sista prövningspunkten i en serie prövningar som inleddes vid den stora besvikelsen år 1844. Vår första logiska utgångspunkt är det faktum att Milleritrörelsen avslutades när Sjundedagsadventistsamfundet officiellt registrerades hos Förenta staternas regering just det året. Den rörelse som profetiskt började år 1798 avslutades år 1863.

Inspirationen underrättar oss om att när den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ner den 11 september 2001, hade denna händelse förebildats i milleritrörelsen när ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ner. Milleritrörelsen började vid ändens tid år 1798, när synen vid floden Ulai i Daniels bok, kapitel åtta och nio, avförseglades. De etthundrafyrtiofyrtusens rörelse började vid ändens tid år 1989, när synen vid floden Hiddekel i de tre sista kapitlen av Daniels bok avförseglades.

Båda ändarnas tider inledde en fortskridande åtskillnad av det tidigare utvalda folket från dem som befann sig i rörelsen inom sina respektive historieskeden. När den primära regeln för varje historieskede offentligt bekräftades, steg ängeln för vart och ett av dessa respektive historieskeden ned. Budskapet, rörelsen och budbäraren var de redskap Herren använde i varje respektive historieskede för att blottlägga det tidigare utvalda folkets synd, ty liksom Kristus undervisade om sitt verk, skulle de hårklyvande judarna i historien inte ha haft någon synd, om han inte hade kommit. Budbäraren, budskapet och rörelsen var de domsredskap som skulle hålla det tidigare utvalda folket ansvarigt för att ha förkastat det fortskridande ljuset i sina respektive historieskeden, och när ängeln steg ned markerade det att domsprocessen över det tidigare förbundsfolket hade inletts. Domsredskapet identifieras när de profeter som illustrerar detta historieskede åter det budskap som Herren har överlämnat åt dem. När de åter budskapet, går de därefter med budskapet till det tidigare utvalda folket, vilket framställs som ett hårdnackat och upproriskt folk, som inte vill höra och omvända sig. När ängeln väl har stigit ned och budskapet har blivit ätet, börjar domen över det upproriska folket.

Vi tillämpar den domsprocess som det forntida Israel genomgick, sådan den framställs i Fjärde Moseboken, på Milleritrörelsens historia, och slutligen kommer vi att tillämpa denna prövningsprocess på de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse. Symboliken i talet ”tio” måste bestämmas av sammanhanget i det avsnitt där det används.

Följden av tio prövningar börjar vid besvikelsen, antingen vid Röda havet för det forntida Israel eller den 22 oktober 1844 för milleriterna. Syster White identifierar de ”landmärke”-sanningar som öppnades vid den tiden, med början i det hon kallade ”tidens förbigång”. Besvikelsen för hebréerna var hotet från faraos här. Bristen på tro på Guds makt hos hebréerna kom till uttryck som gensvar på deras fruktan för deras fienders här, på samma sätt som vid den tionde och sista prövningen.

Jesus illustrerar slutet från begynnelsen, så fruktan för jättarna i det utlovade landet, vilken de tio spejarna gav uttryck åt, var samma fruktan som också hade framkallat deras besvikelse vid Röda havet. Den tionde och sista prövningen för milleritrörelsen skulle vara en tidsprofetia, liksom den 22 oktober 1844.

Den stora besvikelsen i den fortskridande prövningen av milleritrörelsens historia markerade början på en historia som tydligt hade förebildats genom det forntida Israels befrielse från Egypten. Med början vid Röda havet följde en serie av tio prövningar, och den sista prövningen skulle återspegla den första prövningen. ”Tidens förbigång” vid den stora besvikelsen framkallades av ett missförstånd av en tidsprofetia. Den sista delen av prövningsprocessen för det andliga Israel skulle vara densamma som den första. År 1863 valde det bokstavliga Israels ledare att återvända till den bibliska metodologi som användes av dem som de just hade identifierat som Roms döttrar, och de förkastade, eller man skulle kunna säga missförstod, den längsta tidsprofetian i Bibeln. Slutet på de tio prövningarna, både i det bokstavliga och i det andliga Israel, framställdes genom början. Och vid slutet manifesterade de upproriska i båda fallen en önskan att återvända till den plats från vilken de just hade blivit befriade.

Genom att förkasta de sju tiderna i Tredje Moseboken 26 skapade laodiceisk adventism ett profetiskt dilemma som de inte hade förutsett. Än i dag har de inte kunnat lösa dilemmat, även om de frambär en mångfald fablers anrättningar i ett försök att göra det. Dilemmat ligger i den vers som syster White identifierar som adventismens grundval och centrala pelare.

”Det bibelord som mer än något annat hade varit både grunden och den centrala pelaren i adventstron var förklaringen: ’Intill tvåusen trehundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas.’ [Daniel 8:14.]” The Great Controversy, 409.

Adventismen har mycket att säga om vers fjorton, men de tar aldrig upp den allra första iakttagelse som bör göras beträffande versen. Den iakttagelsen är att vers fjorton är ett ”svar”. Ett svar är meningslöst, om det inte innefattar den fråga som framkallar svaret. Vers tretton kan varken logiskt, grammatiskt eller rimligt skiljas från vers fjorton, ty vers tretton är frågan och vers fjorton är svaret.

Frågan, när den rätt och rättvist framställs, ger vers fjorton en helt annan innebörd än den som adventismen lär. Detta betyder inte att vers fjorton inte är ”den adventistiska trons grundval och centrala pelare”, för det är den. Det betyder att när adventismen missförstod och åsidosatte de sju tiderna år 1863, var den oförmögen att fullt ut definiera vad vers fjorton verkligen betyder. I Skrifterna är en halvsanning inte sanning. Rätt förstådd kräver frågan i vers tretton ett erkännande av den profetia som utmärker reningen av den helgedom som hade blivit nedtrampad, och också ett erkännande av den profetia som utmärker nedtrampandet av härskarans. Den tvåusen trehundraåriga profetian avser ”helgedomen”, och den tvåusen femhundra tjugoåriga profetian avser ”härskarans”.

Att behandla förhållandet mellan de två verserna kräver en omfattande studie, vilket jag inte avser att göra vid denna tidpunkt i dessa artiklar. Dessa frågor har upprepade gånger behandlats genom åren och återfinns i serien Habackuks tavlor. Jag behandlar fortfarande Elias symbolik och önskar

först fullborda dessa sanningar.

William Miller var Elias vid adventismens början, och hans första upptäckt var de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex; därför var förkastandet av den sanningen år 1863 ett förkastande av Elias budskap. Vid denna punkt behandlar jag den egenskap hos Alfa och Omega som identifierar slutet med början. Det slutliga provet för det forntida Israel representerades i det första provet. Båda proven representerar fruktan för att de hedniska folken var mäktigare än Gud. Det tionde provet, som i princip var detsamma, var långt mer upproriskt än det första provet, ty historien om Guds seger i det första provet borde ha frambringat en fast förtröstan hos rebellerna. De gav uttryck åt sitt förkastande av Gud trots långt fler bevis på hans makt än de hade vid Röda havet. Milleritisk adventism förklarade redan år 1863 varför den stora besvikelsen var ett mäktigt verk av Gud, men de beslöt ändå att utse en hövitsman och vända tillbaka till Egypten och förkasta det budskap som Daniel kallar Moses "ed" och som hade representerats av Elias.

I stället för att ta mig tid att framlägga bevisen för de sju tiderna såsom en tidsprofetia avser jag att använda enkel logik för att på ett annat sätt bevisa dess giltighet. För den rörelse som började år 1798 skulle den slutliga prövningen år 1863 också utgöra den slutliga prövningen för den rörelse som tillhör den mäktige ängeln i Uppenbarelsesboken arton. Inspirationen har mycket tydligt klargjort vad den sista prövningen är för båda rörelserna.

"Satan är ... ständigt sysselsatt med att tränga fram det falska — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd utan verkan. "Där profetisk uppenbarelse saknas, blir folket tygellöst" (Ordspråksboken 29:18)." Selected Messages, bok 1, 48.

Det finns inget ärligt sätt att läsa Ellen Whites skrifter och hävda att hon inte fullt ut bekräftade de sju tiderna i Tredje Mosebok tjugosex. Syster White, som vi tidigare har påvisat i dessa artiklar och som är väl dokumenterat i serien med titeln Habackuks tavlor, upplyser oss uttryckligen om att Gud vägledde både 1843 års och 1850 års tavlor. Hon lär uttryckligen att dessa två tavlor var en uppfyllelse av Habackuk kapitel två. Båda tavlorna identifierar de sju tiderna i Tredje Mosebok tjugosex som mittpunkten i sin respektive grafiska utformning. På båda tavlorna har linjen för de sju tiderna Kristi kors som mittpunkt i den profetiska linjen för de sju tiderna.

Tillsammans med sina bekräftelser av Habackuks två tavlor har hon vid upprepade tillfällen nedtecknat att vi skall fortsätta att framställa det budskap som framfördes från 1840 till 1844, och varje adventistisk historiker som behandlar hur milleriterna främjade det budskap de förkunnade, påvisar att de använde 1843 års karta. Hon bekräftar inte bara de budskap som framställs på kartorna och råder Guds folk att fortsätta att framställa just de budskap som framfördes under den historien, utan hon ger också flera avsnitt där hon varnar för att dessa budskap skulle bli angripna genom hela Guds kvarlevande folks historia. När hon varnar för dessa angrepp, anger hon gång på gång att det är Guds väktares uppgift att försvara just dessa sanningar.

Om diagrammen är felaktiga, då är också de budskap som de grafiskt framställer felaktiga. Om det budskap som milleriterna förkunnade från 1840 till och med 1844 var felaktigt, då är också Ellen Whites upprepade fastställande att milleritbudskapet var grunden felaktigt. Om dessa budskap var

felaktiga, då är hennes upprepade befallningar att fortsätta att framlägga just dessa samma sanningar falska råd. Om milleriternas budskap inte utgör de grundvalar som skulle bevaras och skyddas från sataniska angrepp, då är också dessa råd felaktiga. Att komma till slutsatsen att alla dessa frågor som är förbundna med Eliasbudskapet i den historien är felaktiga, skulle tydligt visa att Ellen White var en falsk profet.

Den moderna adventismen lär fortfarande vid sina Uppenbarelseseminarier att kvarlevans församling skulle äga profetians Ande, vilket är Jesu vittnesbörd, men de säger sannerligen inte till dem som de söker vinna för medlemskap i församlingen att de fullt ut förkastar Ellen Whites bekräftelse och varningar i samband med dessa tidiga grundläggande sanningar och denna historia. Vad betyder följande avsnitt för dig?

”Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi skulle glömma den väg Herren har lett oss på och hans undervisning i vår tidigare historia.” *Life Sketches*, 196.

År 1863 nådde den milleritiska rörelsen en slutsats och registrerade sig som en juridisk person hos den regering som slutligen skulle komma att forma en avbild åt påvedömet, vilket enligt Ellen Whites definition är föreningen av kyrkan med staten.

”I de rörelser som nu pågår i Förenta staterna för att åt kyrkans institutioner och bruk trygga statens stöd, följer protestanterna i papisternas fotspår. Ja, än mer: de öppnar dörren för påvedömet att i det protestantiska Amerika återvinna den överhöghet som det har förlorat i den gamla världen.” *The Great Controversy*, 573.

Utifrån förutsättningen att den juridiska sammanslutningen med staten var en del av nödvändigheten för organisation, vid en tid då nationens ungdomar inkallades till det blodbad som är känt som inbördeskriget, tog milleriternas rörelse slut. År 1863 förkastade Sjundedagsadventistsamfundet, både genom en tryckt artikel och genom en ny karta, slaveriets profetia, vilken Daniel kallar Moses ed. År 1850 hade Herren lett sitt folk att framställa Habackuks andra tavla och rätta det fel som han hade hållit sin hand över på 1843 års tavla. Den karta som befalldes år 1850 fullbordade helt sitt syfte, ty Ellen White sade att hon såg ”att Gud var i utgivandet av kartan”, samtidigt som hon också angav att 1850 års karta identifierades i Habackuks andra kapitel.

Syftet med 1850 års karta var detsamma som med 1843 års karta. Den skulle vara det evangeliska redskap som användes för att frambära den tredje ängelns budskap till en döende värld. År 1863 förkastades detta budskap. Den prövningsprocess som förebildas av den prövningsprocess som började vid Röda havet, började med tidsprofetian som identifierade den helgedom som skulle nedtrampas i vers tretton i Daniel åtta, och prövningsprocessen slutade med tidsprofetian som identifierade härskarorna som skulle nedtrampas i vers tretton i Daniel åtta.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur lång tid avser synen om det dagliga offret och den förödelsens överträdelse som gör att både helgedomen och hären blir nedtrampade? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; därefter skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Prövningsprocessen som började den 22 oktober 1844 bär Alfa och Omegas signatur. Början av denna prövningsprocess var en tidsprofetia som representerade helgedomen som skulle bli nedtrampad. Det var en profetia som, när den uppfylldes, frambringade ett stort ljus.

Prövningsprocessen som avslutades år 1863 bär Alfa och Omegas signatur. Avslutningen på denna prövningsprocess var en tidsprofetia som representerade härskaran som skulle bli nedtrampad. Det var en profetia som var avsedd att, när den uppfylldes, frambringa ett stort ljus. Det var en tidsprofetia som framlades av denna historias Elia, och när den förkastades och åsidosattes, frambringade den ett stort mörker.

Och detta är domen: att ljuset har kommit in i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar var onda. Johannes 3:19.

Den logik som jag avser att avsluta denna artikel med är den som jag redan har påpekat. Godkände Gud genom Ellen White 1843- och 1850-diagrammen?

”Jag har sett att 1843 års plansch var ledd av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.” Early Writings, 74.

”Jag såg att Gud var med i utgivandet av kartan genom broder Nichols. Jag såg att det fanns en profetia om denna karta i Bibeln, och om denna karta är avsedd för Guds folk, om den är tillräcklig för den ene, så är den det också för den andre, och om någon behövde en ny karta målad i större skala, så behöver alla den lika mycket.” Manuscript Releases, nr 13, 359; 1853.

Godkände Gud genom Ellen White det budskap som milleriterna framförde under perioden 1840 till 1844?

”Gud ger oss inte ett nytt budskap. Vi skall förkunna det budskap som år 1843 och 1844 förde oss ut ur de andra kyrkorna.” Review and Herald, 19 januari 1905.

”Gud manar oss att ägna vår tid och vår kraft åt arbetet med att förkunna för folket de budskap som väckte män och kvinnor år 1843 och 1844.” Manuscript Release, Number 760.

”Alla de budskap som gavs från 1840 till 1844 skall nu framläggas med kraft, ty det finns många människor som har förlorat orienteringen. Budskapen skall gå ut till alla församlingar.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har åstundat att få se det som ni ser, men har inte sett det, och att få höra det som ni hör, men har inte hört det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844.

”Budskapet har givits. Och det bör inte dröja med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; avslutningsverket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges enligt Guds förordnande, och det kommer att svälla till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin plats för att avlägga sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

”De sanningar som vi tog emot 1841, ’42, ’43 och ’44 skall nu studeras och förkunnas. Den förste, den andre och den tredje ängelns budskap skall i framtiden förkunnas med hög röst. De skall ges med allvarlig beslutsamhet och i Andens kraft.” Manuscript Releases, volym 15, 371.

”Vi förstår verkets nuvarande svaghet och ringa omfattning. Vi har haft en erfarenhet. När vi utför det verk som Gud har gett oss, kan vi förtröstansfullt gå framåt, förvissade om att han skall vara vår kraft. Han skall vara med oss år 1906, såsom han var med oss år 1841, 1842, 1843 och 1844.” Loma Linda Messages, 156.

”De som står som lärare och ledare i våra institutioner skall vara sunda i tron och i den tredje ängelns budskaps principer. Gud vill att Hans folk skall veta att vi har budskapet sådant som Han gav det åt oss år 1843 och 1844.” General Conference Bulletin, 1 april 1903.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas komma in som skulle rubba den trosgrund på vilken vi har byggt alltsedan budskapet kom år 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och alltsedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi ämnar inte ta våra fötter från den plattform på vilken de ställdes, medan vi dag efter dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna överge det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens Klippa. Det har väglett mig ända sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

Varnade Gud genom Ellen White sitt folk att försvara sig mot angrepp som skulle undergräva sanningarna i den milleritiska historien?

”Sanningens stora riktmärken, som visar oss vår orientering i den profetiska historien, skall noggrant bevaras, så att de inte rivs ner och ersätts med teorier som skulle medföra förvirring snarare än verkligt ljus.” Selected Messages, bok 2, 101, 102.

”I dag söker Satan tillfällen att riva ned sanningens vägmärken, — de minnesmärken som har rests längs vägen; och vi behöver de äldre arbetarnas erfarenhet, de som har byggt sitt hus på den fasta klippan, de som genom ont rykte såväl som gott rykte har stått fasta vid sanningen.” Gospel Workers, 104.

”Gud lämnar aldrig världen utan män som kan skilja mellan gott och ont, rättfärdighet och orättfärdighet. Gud har män som han har förordnat att stå i stridens främsta led i nödtider. I en kris skall han resa upp män såsom han gjorde i forna tider. Unga män skall uppmanas att sluta sig till de åldrade banérbärarna, så att de må bli styrkta och undervisade genom dessa trognas erfarenhet, vilka har genomgått så många strider och till vilka Gud så ofta, genom sin Andes vittnesbörd, har talat, utvisande den rätta vägen och fördömande den orätta vägen. När faror uppstår, som prövar Guds folks tro, skall dessa banbrytande arbetare återberätta det förflutnas erfarenheter, när just sådana kriser inträffade, när sanningen ifrågasattes, när främmande läror, som inte kom från Gud, infördes.

”Erfarenheten hos dessa åldrade arbetare behövs nu; ty Satan vakar över varje tillfälle att göra de gamla vägmärkena betydelselösa, — de minnesmärken som har rests utefter vägen.” Review and Herald, 19 november 1903.

År 1863 avslutades milleritrörelsen genom att den förkastade den första sanning som Elias i den historien hade blivit ledd att förstå. Dess slutliga prövning grundades på de två verserna i Daniel åtta som identifierar nedtrampandet av helgedomen och härskarorna. Ljuset om helgedomen öppnades vid den första av tio prövningar, och mörker kom över härskarorna vid den sista av tio prövningar.

”En sak är viss: de sjundedagsadventister som tar sin ställning under Satans baner kommer först att överge sin tro på de varningar och tillrättavisningar som finns i vittnesbörden från Guds Ande.

”Kallelsen till större helgelse och heligare tjänst framställs och kommer att fortsätta att framställas. Några som nu ger röst åt Satans ingivelser kommer att komma till besinning. Det finns sådana på viktiga förtroendeposter som inte förstår sanningen för denna tid. Till dem måste budskapet ges. Om de tar emot det, skall Kristus ta emot dem och göra dem till medarbetare med honom. Men om de vägrar att höra budskapet, kommer de att ställa sig under Mörkrets furstes svarta baner.

”Jag har fått befallning att säga att den dyrbara sanningen för denna tid öppnar sig allt klarare och klarare för människors sinnen. I en särskild mening skall män och kvinnor äta Kristi kött och dricka hans blod. Det skall ske en utveckling av förståelsen, ty sanningen är mottaglig för ständig utvidgning. Sanningens gudomlige upphovsman skall träda i närmare och allt närmare gemenskap med dem som går vidare för att lära känna honom. När Guds folk tar emot hans ord såsom himmelens bröd, skall de veta att hans utgång är beredd såsom morgonrodnaden. De skall få andlig styrka, liksom kroppen får fysisk styrka när föda intas.

”Vi förstår inte ens till hälften Herrens plan i att föra Israels barn ut ur den egyptiska trälldomen och leda dem genom öknen in i Kanaan.

”När vi samlar upp de gudomliga strålar som lyser från evangeliet, skall vi få en klarare insikt i den judiska hushållningen och en djupare uppskattning av dess viktiga sanningar. Vår utforskning av sanningen är ännu ofullständig. Vi har samlat upp endast några få ljusstrålar. De som inte dagligen studerar Ordet kommer inte att lösa den judiska hushållningens problem. De kommer inte att förstå de sanningar som lärs genom tempeltjänsten. Guds verk hindras av en världslig förståelse av hans stora plan. Det framtida livet skall uppenbara innebörden av de lagar som Kristus, höljd i molnstoden, gav åt sitt folk.” Spalding and Magan, 305, 306.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av Elias symbolik i samband med 1863 i nästa artikel.